

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usoz-20/14-10

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović, Ante Galića, Sanje Štefan i Blanše Turić, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u postupku ocjene zakonitosti općeg akta u povodu prigovora M. P. iz S., na rješenje o plaćanju sudske pristojbe, na sjednici dana 30. lipnja 2015.

r i j e š i o j e

Prigovor se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem ovoga Suda, broj: Usoz-20/14-5 od 31. ožujka 2015. odbačen je zahtjev podnositeljice za ocjenu zakonitosti općeg akta, te je podnositeljici naloženo plaćanje sudske pristojbe na zahtjev u iznosu od 2.000,00 kn i rješenje u iznosu od 500,00 kn, što ukupno iznosi 2.500,00 kn.

Podnositeljica je u zakonskom roku podnijela prigovor protiv rješenja o plaćanju sudske pristojbe koji je zaprimljen kod ovoga Suda 4. svibnja 2015. i 6. svibnja 2015. Podnositeljica u prigovoru u bitnom navodi da je Ustavni sud Republike Hrvatske sukladno zakonu predmet proslijedio Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske na rješavanje. Budući da se zahtjev odnosio na ocjenu zakonitosti tri akta Sud je razdvojio postupanje na tri različita predmeta te pokušava naplatiti tri sudske pristojbe. Napominje da je Ustavnom sudu podnijela samo jedan zahtjev te da se o svima moglo odlučiti u sklopu jednog postupka, a ne razdvajati sve u tri postupka i na taj način, suprotno načelu ekonomičnosti, prouzročiti trostruke troškove. Osim toga navodi da je podnijela zahtjev Ustavnom sudu, za što nije potrebno plaćati sudske pristojbe, a ne upravnom. Da je znala da će biti dužna platiti pristojbu ne bi podnosila zahtjev. Posebno napominje da su osim nje još deseci fizičkih osoba podnijeli identične zahtjeve radi ispitivanja zakonitosti i ustavnosti osporenih akata, pa je nevjerojatno da Sud sve te postupke nije spojio u jedan, što je suprotno načelu ekonomičnosti. Pored navedenog smatra da je rješenje o pristojbi doneseno pogrešnom primjenom Zakona o sudskim pristojbama i to članka 16. stavka 1. točke 17. navedenog Zakona koja propisuje oslobođenje od plaćanja pristojbe za tužitelje, odnosno predlagatelje u postupcima za zaštitu ustavom zajamčenih ljudskih prava i sloboda protiv konačnih pojedinačnih akata, odnosno za zaštitu zbog nezakonite radnje. S obzirom da se zahtjevom išlo upravo na zaštitu zajamčenih ljudskih prava

i sloboda protiv konačnih pojedinačnih akata, Sud je pogrešno primijenio tarifni broj 29.a i 30.a Zakona o sudskim pristojbama. Podnositeljica navodi da zbog komplikacija u trudnoći nije bila u mogućnosti na vrijeme izvijestiti Sud da svoj prijedlog povlači o čemu će potvrdu ovlaštenog liječnika po pozivu dostaviti, a što sada zbog kratkoće žalbenog roka nije bila u mogućnosti. Radi navedenog, predlaže da se prigovor usvoji te da se rješenje o sudskoj pristojbi stavi izvan snage.

Prigovor nije osnovan.

Prema odredbi članka 5. stavka 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ 74/95., 57/96., 137/02., 26/03.-pročišćeni tekst, 125/11., 112/12. i 157/13.) pristojbe u upravnom sporu plaćaju se samo ako sud odbije ili odbaci tužbu.

Odredbom tarifnog broja 29.a stavka 4. Tarife sudskih pristojbi koja je sastavni dio naprijed navedenog Zakona o sudskim pristojbama na prijedlog o ocjeni zakonitosti općih akata plaća se pristojba od 2.000,00 kn. Na temelju tarifnog broja 30.a stavka 4. u vezi s stavkom 2. istog članka Tarife, za prvostupanjsku odluku Visokog upravnog suda, ako vrijednost spora nije procjenjiva, plaća se pristojba od 500,00 kn.

S obzirom na navedeno pravilno je podnositeljici naloženo plaćanje sudske pristojbe na prijedlog o ocjeni zakonitosti općih akata u iznosu od 2.000,00 kn, a na rješenje kojim je njezin zahtjev odbačen 500,00 kn dakle ukupno 2.500,00 kn, sukladno odredbi članka 5. stavka 1. Zakona o sudskim pristojbama i tarifnog broja 29.a stavka 4. i tarifnog broja 30.a stavka 4. u vezi s stavkom 2. istog članka Tarife.

Ustavni sud Republike Hrvatske je svojim dopisom, broj: U-II-379/2014 od 27. siječnja 2014. ustupio Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske na daljnje rješavanje predmet podnositeljice zahtjeva s obzirom da je ocjena zakonitosti općih akata na temelju odredbe članka 3. stavka 2. u vezi sa člankom 12. stavkom 3. točkom 2. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14.) od 1. siječnja 2012. u nadležnosti ovoga Suda. Podnositeljica je o tome obaviještena dopisom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 4. studenog 2014. koji je uredno primila 7. studenog 2014.

S obzirom da je predmetni postupak započeo podnošenjem prijedloga Ustavnom sudu Republike Hrvatske 27. siječnja 2014., kada je za ocjenu zakonitosti općeg akta bio nadležan Visoki upravni sud Republike Hrvatske, Sud je podnositeljici zahtjeva odredio plaćanje pristojbe na podneseni zahtjev. Naime, u trenutku podnošenja zahtjeva i donošenja rješenja, a s obzirom na promijenjenu nadležnost za odlučivanje o zakonitosti općih akata o čemu je podnositeljica zahtjeva bila obaviještena, odbacivanjem zahtjeva nastala je pristojbena obveza za podneseni zahtjev i prvostupanjsku odluku Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, kako je to propisano naprijed navedenim odredbama Zakona o sudskim pristojbama i Tarife sudskih pristojbi.

Prema odredbi članka 83. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima postupak ocjene zakonitosti općeg akta Visoki upravni sud pokreće na zahtjev fizičke ili pravne osobe ili skupine osoba povezanih zajedničkim interesom ako je pojedinačnom odlukom javnopravnog tijela koja se temelji na općem aktu došlo do povrede njihova prava ili pravnog interesa. Zahtjev se podnosi u roku od 30 dana od dostave odluke.

Podnositeljica je u konkretnom slučaju podnijela jedan zahtjev za ocjenu zakonitosti tri akta, pa je s obzirom na to Sud formirao tri spisa, tj. za svaki akt formirao je poseban spis kako bi se isti uopće mogli uzeti u razmatranje. Naime, jednim zahtjevom za ocjenu zakonitosti općeg akta može se tražiti ocjena samo jednog a ne više općih akata.

Nadalje, Sud suprotno navodima podnositeljice, nije našao osnove za spajanje njenog predmeta s predmetima drugih podnositelja koji su podnijeli identične zahtjeve kao i podnositeljica radi ispitivanja zakonitosti i ustavnosti predmetnih općih akata. Naime, pretpostavka za podnošenje zahtjeva za ocjenu zakonitosti općeg akta je pojedinačna odluka javnopravnog tijela kojom je odlučeno o zahtjevu podnositelja, temeljem tog općeg akta. Budući da spajanje zahtjeva u postupku

ocjene zakonitosti općeg akta, odgovarajućom primjenom odredbi Sudskog poslovnika pretpostavlja da se zasnivaju na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, proizlazi da bi istom pojedinačnom odlukom javnopravnog tijela trebalo biti odlučeno o zahtjevima svih podnositelja.

Pored navedenog treba istaknuti da nije bilo osnove za primjenu odredbe članka 16. stavka 1. točke 17. Zakona o sudskim pristojbama kojom je propisano oslobođenje od plaćanja pristojbe za tužitelje, odnosno predlagatelje u postupcima za zaštitu ustavom zajamčenih ljudskih prava i sloboda protiv konačnih pojedinačnih akata, odnosno za zaštitu zbog nezakonite radnje, jer se postupak vodio radi ocjene zakonitosti općeg akta, a u tom slučaju podnositelji zahtjeva nisu oslobođeni od plaćanja sudske pristojbe. Naime, podnositeljica je obveznik plaćanja sudske pristojbe na temelju tarifnog broja 29.a stavka 4. i 30.a stavka 4. u svezi sa stavkom 2. Tarife sudskih pristojbi.

Slijedom izloženog, Sud je na temelju odredbe članka 39.a stavka 2. Zakona o sudskim pristojbama odbio prigovor podnositeljice zahtjeva.

U Zagrebu 30. lipnja 2015.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.